

**REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U KNINU**

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Kninu, po sucu ovog suda Ani Jeleč-Pecirep kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja: 1. Jovana Berić iz Kistanja, Ante Starčevića br. 50, 2. Branke Kovač iz Zagreba, H. Macanovića br. 4. i 3. Nevenke Stipišić iz Čakovca, Zrinsko-frankopanska br. 10, koje po punomoći zastupa Ljubomir Gladović odvjetnik u Splitu, protiv tužene Republike Hrvatske koju zastupa Općinsko državno odvjetništvo u Kninu, Građansko-upravni odjel, radi naknade štete, nakon glavne rasprave zaključene dana 10. siječnja 2013.g. na ročištu za objavu odluke dana 23. siječnja 2013. godine u nazočnosti tužitelja 1. i zamjenice ODO Knin Marijane Grubić,

P r e s u d i o j e

I.Prihvaća se kao djelomično osnovan tužbeni zahtjev tužitelja te se nalaže tuženoj da u roku od 15 dana tužiteljima isplati iznos od 540.000,00 kn, od čega svakom tužitelju iznos od po 180.000,00 kuna zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na navedene iznose teče od donošenja prvostupanjske presude 23. siječnja 2013.g. do isplate, po stopi koja se za svako polugodište određuje prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena.

II.Za više traženog od dosuđenog u iznosu od 900.000,00 kn pa do 540.000,00 kn tj. za iznos od 360.000,00 kuna, od čega se na svakog tužitelja odnosi iznos od po 120.000,00 kn zajedno sa zateznom kamatom na taj iznos, tužbeni zahtjev tužitelja se odbija.

III.Nalaže se tuženoj da tužiteljima na jednake dijelove u roku od 15 dana naknadi razmjernan dio troškova postupka u iznosu od 108.000,00 kuna.

Obrazloženje

U predmetnoj pravnoj stvari već je suđeno na način da je presudom ovog suda broj III P-479/06 od 31. listopada 2007.g., koja je ispravljena rješenjem istog poslovnog broja od 12. studenog 2007.g., odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja. Protiv navedene presude tužitelji su podnijeli žalbu koja je presudom Županijskog suda u Šibeniku broj GŽ-71/08-2 od 22. ožujka 2010.godine odbijena kao neosnovana i potvrđena naprijed navedena prvostupanjska presuda. Povodom revizije tužitelja Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem broj Rev-1210/10-2 od 18. siječnja 2012.g. ukinuo naprijed navedene presudu Županijskog suda u Šibeniku i ovog suda te predmet vratio ovom sudu na ponovno suđenje.

Tijekom ponovnog suđenja tužitelji su ustrajali u tužbi od 18. rujna 2006.g. u kojoj tvrde da su njihovi pokojni roditelji Radivoje i Marija Berić ubijeni iz vatrenog oružja u dvorištu svoje kuće u selu Varivode dana 28. rujna 1995.godine, zajedno s još 7 civila, a svi oni da su u selu ostali nakon završetka akcije „Oluja“. S obzirom da su se ubojstva desila nakon završetka navedene akcije, u mjestu sa isključivo srpskim stanovništvom, te s obzirom na način ubojstva, jer su svi civili ubijeni vatrenim oružjem, razvidno je da se radi o terorističkom aktu poduzetom s ciljem teškog narušavanja javnog reda, zastrašivanja i izazivanja osjećaja nesigurnosti građana, odnosno aktom nasilja iz političkih pobuda izvršenih s ciljem izazivanja straha, užasa i osjećaja osobne nesigurnosti građana. Prema Zakonu o odgovornosti za štetu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija za štetu uslijed terorističkog akta odgovora tužena. Zbog toga potražuju od tužene nematerijalnu štetu za duševne boli zbog smrti roditelja u iznosu od po 150.000,00 kn za svakog roditelja, ukupno 900.00,00 kn zajedno sa zateznom kamatom koja na navedene iznose teče od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

Tijekom ponovnog suđenja tužena je ustrajala u protivljenju tužbi i tužbenom zahtjevu ističući da nasilna smrt roditelja tužitelja nije posljedica terorističkog akta, te da ne postoji odgovornost tužene za štetu koju tužitelji potražuju. Tužena je ustrajala i u prigovoru zastare utuženog potraživanja ističući da su prošli i subjektivni i objektivni rokovi u kojima su tužitelji mogli zahtijevati isplatu predmetne štete.

U dokaznom postupku sud je pregledao i pročitao potvrdu Internacionalnog odbora za migracije (Banja Luka 11. 11. 2003), uvjerenja od 29. travnja 2003.g., zahtjev za mirno rješenje spora podnesen državnom odvjetništvu Republike Hrvatske u Zagrebu 3. srpnja 2006, izvadak iz matice rođenih, rodne listove za tužitelje, pravomoćno rješenje Županijskog suda u Šibeniku broj K-23/99 od 07. veljače 2002., prijave činjenice smrti Zavoda za sudsku medicinu iz Zagreba od 06. prosinca 2002.g., optužnicu Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju broj IT-01-45-I, dopis Ministarstva pravosuđa Uprave za suradnju s međunarodnih kaznenim sudovima Klasa: 018-04/07-1021, urbroj 514-09-01-07-944 od 19. srpnja 2007.g., izvješća Hrvatskog helsinškog odbora za ljudska prava, ugovor o diobi sa spisom ovog suda broj O-193/08, saslušao tužitelja 1. kao stranku, pregledao i pročitao predmet spisa ovog suda u postupku broj: P-137/06 u pravnoj stvari 1. Jovana Berić iz Kistanja, Ante Starčevića br. 50, 2. Branke Kovač iz Zagreba, H. Macanovića br. 4. i 3. Nevenke Stipišić iz Čakovca, Zrinsko-frankopanska br. 10, povodom tužbe od 09. ožujka 2006.g., odustao od prijedloga tužitelja za izvođenje dokaza saslušanjem 2. i 3.-tužiteljice, dok stranke daljnjih dokaza i prijedloga nisu imale.

Tužbeni zahtjev tužitelja je djelomično osnovan.

U ovoj fazi postupka nije sporno da su tužitelji djeca Marije i Radivoja Berić koji su smrtno stradali 28. rujna 1995.godine u selu Varivode u dobi od po 69 godina, kada su bez ikakvog razloga ubijeni iz vatrenog oružja u dvorištu svoje kuće, da su počinitelji ostali nepoznati, te da je istog dana u istom selu i na isti način ubijeno, pored roditelja tužitelja, još 7 starijih osoba srpske nacionalnosti. Nije sporno ni da su ubojstva izvršena u vremenskom razdoblju od 53 dana nakon vojno redarstvene akcije Republike Hrvatske „Oluja“ kojom su oslobođena do tada privremeno okupirana područja, među kojima je i selo Varivode.

Nije sporno ni da je povodom navedenih ubojstava vođen kazneni postupak pred Županijskim sudom u Šibeniku pod poslovnim brojem: K-23/99 protiv Nikole Rašića, Ivica Petrića, Pere Perkovića, Zlatka Ladovića, Ivana Jakovljevića i Nedjeljka Mijića, zbog kaznenih djela teškog ubojstva iz čl. 34. st. 2. t. 4. KZ Republike Hrvatske, te da je predmetni postupak obustavljen pravomoćnim rješenjem Županijskog suda u Šibeniku broj K-23/99 od 07. veljače 2002.godine.

Tužitelji u ovom postupku potražuju nematerijalnu štetu za pretrpljene duševne boli zbog smrti roditelja, koju štetu su nedvojbeno i po životnoj logici pretrpjeli, pa dokazi na tu okolnost nisu ni izvođeni.

Sporna je odgovornost tužene za pretrpljenu štetu, kao i da li je osnovan prigovor zastare zahtjeva tužitelja za isplatu predmetne štete, te visina iste.

Odredbom članka. 1. st. 1. Zakona o odgovornosti za štetu nastalu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija („Narodne novine“ broj: 117/93, dalje ZOŠT) uređena je odgovornost za štetu počinjenu aktima terora i drugim aktima nasilja poduzetim s ciljem teškog narušavanja javnog reda, zastrašivanja i izazivanja osjećaja nesigurnosti građana te uslijed demonstracija i drugog oblika masovnog izražavanja raspoloženja na javnim mjestima, dok je stavkom 1. istog članka. propisano da se terorističkim aktom smatra osobito akt nasilja izvršen u pravilu iz političkih pobuda s ciljem izazivanja straha, užasa i osjećaja osobne nesigurnosti građana.

Prema odredbi članka. 2. ZOŠT za štetu iz članka. 1. odgovara Republika Hrvatska na načelima društvene solidarnosti, ravnopravnog snošenja javnog tereta te pravičnog i brzog obeštećenja, dok je člankom 3. propisano da obveza naknade štete po tom zakonu postoji neovisno od toga je li štetnik utvrđen, kazneno progonjen ili oglašen krivim.

Imajući u vidu naprijed utvrđene okolnosti štetnog događaja, osobito navedeni širi kontekst prilika i događanja u kojem je štetna radnja počinjena. (vrijeme i mjesto počinjenja, način i sredstva izvršenja, motiv i dob žrtava, prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženog u odluci broj: Rev-130/10-2 od 18.siječnja 2012.godinu, koji ovaj sud u cijelosti prihvaća, proizlazi da je ubojstvo roditelja tužitelja u konkretnoj situaciji izazvalo kod građana osjećaje straha, užasa i osobne nesigurnosti, zbog čega je nedvojbeno da je predmetna šteta uzrokovana terorističkim aktom.

Kako za štetu koja nastane uslijed terorističkog akta odgovara tužena prema naprijed navedenim odredbama ZOŠT-a, jednako kao i prema ranijoj odredbi čl. 180. Zakona o obveznim odnosima koja je bila na snazi u vrijeme štetnog događaja („Narodne novine“ broj: 53/91., 73/91., 111/93., 3/94., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99, dalje: ZOO), koji se u ovom postupku primjenjuje sukladno odredbi članka. 1163. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05. i 41/08), neprijeporno je da postoji odgovornost tuženice za štetu koju tužitelji potražuju u ovom postupku.

U odnosu na osnovanost prigovor zastare za istaći je da su relevantne činjenice koje proizlaze iz dokaza izvedenih u ovom postupku, kao i onih nesprornih, i to:

Iz potvrde Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, PU Zadarske od 24. rujna 1997.g. proizlazi da je u svezi predmetnog štetnog događaja 29. rujna 1995.g. izvršen očevid u mjestu Varivode, da su tom prilikom sve ubijene osobe identificirane, među njima i roditelji tužitelja Radivoje Berić rođen 28. srpnja 1926. u Kistanjama i Marija Berić rođena 17. veljače 1926.g. u Varivodama. Nije sporno da su nakon toga njihovi posmrtni ostaci bili sahranjeni u zajedničku grobnicu na groblju u Kninu gdje su se vodili pod oznakom N.N.

Iz iskaza 1-tužitelja Jovana Berić proizlazi da u vrijeme tog događaja niti sestre niti on nisu bili u selu Varivode, da je on neposredno prije VRA Oluja privremeno napustio Kistanje gdje je do tada živio, te s obitelji otišao prvo u Banja Luku a potom u Pančevo u Republici Srbiji, dok su 2-tužiteljica i 3-tužiteljica živjele u Zagrebu i Čakovcu. Za smrt roditelja da je odmah sutradan čuo telefonskim putem od jedne mještanke sela Varivode, koja je odmah nakon tog događaja izbjegla u Republiku Srbiju, te mu je o tome pričala i u neposrednom kontaktu kojeg su imali nakon što je došla u Srbiju. Iz iskaza nadalje proizlazi da su imali dvojbe oko smrti roditelja koje da su otklonjene tijekom 2002.godine kada je rađena ekshumacija posmrtnih ostataka s groblja u Kninu, te su radi identifikacije i prepoznavanja pojedinih predmeta sestre i on pozvani u Zavod za sudsku medicinu u Zagrebu. Tada su

nedvojbeno saznali da ekshumirani posmrtni ostaci pripadaju njihovim roditeljima, nakon čega su ih sahranili prema svojim običajima na groblju u Varivodama.

Navedeno proizlazi i iz prijave činjenice smrti Zavoda za sudsku medicinu iz Zagreba od 6. prosinca 2002. godine, s kojim danom je prijavljena njihova smrt.

Iz ugovora o diobi imovine od 23. ožujka 2009. godine proizlazi da su tužitelji izvršili fizičku diobu nekretnina koje su im pripale iza smrti roditelja prema rješenju o nasljeđivanju ovog suda broj: O-193/98 od 8. rujna 1998. godine, dok nije sporno da su tužitelji, temeljem naprijed navedene potvrde PU Zadarske od 24. rujna 1997. godine prijavili smrt roditelja nadležnom tijelu tužene 29. lipnja 1998. godine, kao što to proizlazi i iz navedenog predmeta ovog suda broj: O-193/98 temeljem kojeg je rađen priloženi ugovor o diobi.

Iz predmeta ovog suda broj: P-137/06 proizlazi da je i prije ovog postupka vođen ranije postupak u pravnoj stvari tužitelja protiv tužene, radi isplate istog potraživanja po istom štetnom događaju, povodom tužbe od 9. ožujka 2006. godine. Iz istog nadalje proizlazi da su tužitelji povukli tužbu, na što je tužena pristala, te je pravomoćnim rješenjem od 5. srpnja 2006. godine utvrđeno povlačenje te tužbe, kao i da su svi tužitelji prvi zahtjev za mirno rješenje spora u svezi istog događaja i zahtjeva podnijeli Županijskom državnom odvjetništvu u Šibeniku 9. kolovoza 2005. godine, koji zahtjev nije bio prihvaćen niti je o istom odlučeno u roku od 3 mjeseca od podnošenja.

Iz zahtjeva od 3. srpnja 2006. godine proizlazi da su tužitelji zahtjev za mirno rješenje spora tog dana podnijeli i Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske, koji zahtjev isto tako nije bio prihvaćen te su prije isteka roka za odlučivanje o istom podnijeli tužbu 15. rujna 2006. godine kojom su pokrenuli ovaj postupak.

Prema članku 376. st. 1. i 2. ZOO potraživanje naknade uzrokovane štete zastarijeva za tri godine od kad je oštećenik doznao za štetu i osobu koja je štetu učinila, te da u svakom slučaju ovo potraživanje zastarijeva za pet godina od kada je šteta nastala, koja odredba se primjenjuje u slučajevima kao ovom kada štetnik kao počinitelj terorističkog akta nije poznat.

U ovom slučaju saznanje za štetu podrazumijeva saznanje tužitelja o opsegu i visini štete, a saznanje za osobu koja je štetu počinila znači saznanje za osobu koja za štetu odgovora tj. za tuženu, čija se odgovornost u ovom postupku prosuđuje po kriteriju pretpostavljene odgovornosti za drugoga, kako to proizlazi i iz stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženog u odlukama vezanim za odgovornost države za štetu uzrokovanu terorističkim aktima kao što su odluke broj: Rev-1108/2008-2 od 31. ožujka 2010. g., Rev-845/2007-2 od 23. prosinca 2008. g., Rev-83/2008-2 od 7. listopada 2008. g., Rev-1305/2007-2 od 28. veljače 2008. godine.

Prema odredbi čl. 186. a. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 84/08., 123/08, dalje: ZPP/03) koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja tužbe kojom je pokrenut ovaj postupak i koja je propisivala procesne pretpostavke za podnošenje tužbe protiv Republike Hrvatske, st. 3. je bilo određeno da se podnošenjem zahtjeva za mirno rješenje spora zastarijevanje prekida.

Prema odredbi čl. 379. st. 1. ZOO nakon prekida zastarijevanje počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru.

Naprijed navedeni članak 180. ZOO je brisan člankom 1. Zakona o izmjeni ZOO/96, koji je stupio na snagu 3. veljače 1996. godine, a u članku 2. je bilo propisano da svi postupci za naknadu štete pokrenuti po članku 180 ZOO se prekidaju i imaju se nastaviti nakon donošenja posebnog propisa kojim će se urediti odgovornost za štetu nastalu uslijed terorističkih akata.

Taj posebni propis predstavlja naprijed navedeni ZOŠT koji je stupio na snagu 31. srpnja 2003. godine.

Odredbom članka 11. ZOŠT je propisano da ako je zastarijevanje naknade štete počelo teći prije 3. veljače 1996. godine, ono nastavlja teći nakon stupanja na snagu tog

Zakona, a vrijeme koje je isteklo prije zaustavljanja računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 2. ako je šteta nastala nakon 3.veljače 1996.godine zastarijevanje počinje teći od dana stupanja na snagu ovoga Zakona.

Imajući u vidu naprijed utvrđeno neprijeporno je:

- da je činjenica smrti roditelja tužitelja nedvojbeno utvrđena rezultatima očevida od 29.rujna 1995.godine, zbog čega se objektivni rok zastare od 5 godine računa od tog datuma,
- da je u vremenskom razdoblju od 3.veljače 1996.godine do 31.srpnja 2003.godine došlo do zastoja zastare prema odredbi čl. 2. Zakona o izmjenama ZOO/96.,
- da je od nastanka štete (29.rujna 1995.godine) do 3.veljače 1996.godine proteklo vrijeme od 4 mjeseca i 4 dana,
- da je od nastavljanja zastarijevanja od 31.srpnja 2003.godine do podnošenja zahtjeva za mirno rješenje spora Državnom odvjetništvu RH od 3.srpnja 2006.godine proteklo daljnje vrijeme od 2 godine 11 mjeseci i 3 dana,
- zbog čega da je od nastanka štete do podnošenja zahtjeva za mirno rješenje spora proteklo ukupno vrijeme od 3 godine, 3 mjeseca i 8 dana, zbog čega je razvidno da je zahtjev za isplatu podnesen unutar zastarnog roka od 5 godina,
- da je podnošenjem zahtjeva za mirno rješenje spora Državnom odvjetništvu RH od 3.srpnja 2006.godine došlo do prekida zastare utuženih potraživanja prema odredbi čl. 186. a. st. 3. ZPP-a, te je zastarijevanje počelo teći iznova,
- da je u međuvremenu podnesena predmetna tužba 15.rujna 2006.godine.

Dakle, tužba je podnesena prije nego je zastara ponovno počela teći, zbog čega je razvidno da nije istekao objektivni zastarni rok od 5 godina u kojem su tužitelji mogli od tužene zahtijevati isplatu predmetne štete.

U odnosu na ocjenu da li je istekao subjektivni rok od 3 godine imajući u vidu naprijed utvrđeno za istaći je da sud nije prihvatio kao osnovanu tvrdnju tužene da su tužitelji odmah sutradan tj. 29.rujna 1995.godine nedvojbeno saznali za smrt roditelja, jer iz iskaza 1-tužitelja proizlazi da o tome tada nisu imali neposredna i nedvojbeno saznanja, već su saznanja bila po čuvenju i dvojbeno, kao i da je bilo dvojbeno saznanje o tome da li su njihovi posmrtni ostaci sahranjeni na groblju u Kninu zajedno s ostalim ubijenim civilima.

Navedene dvojbe tužitelja sud ocjenjuje životno logičnim, zbog čega utvrđuje da su tužitelji doznali za smrt roditelja, tj. za opseg i visinu i štete, najranije danom izdavanja potvrde Republike Hrvatske, Ministarstva unutarnjih poslova PU Zadarske tj. s danom 24.rujna 1997.godine, jer su upravo na temelju nje 29.lipnja 1998.godine prijavili činjenicu smrti oba roditelja nadležnom tijelu tužene, te sudjelovali u ostavinskom postupku iza njihove smrti koji je pravomoćno riješen rješenjem o nasljeđivanju od 4.rujna 1998.godine, a najkasnije identifikacijom njihovih posmrtnih ostataka na Zavodu za sudsku medicinu 6.prosinca 2002.godine.

Imajući u vidu naprijed utvrđeno neprijeporno je da su tužitelji za opseg i visinu štete koju potražuju u ovom postupku saznali svakako nakon 3.veljače 1996.godine, zbog čega je trogodišnji zastarni rok počeo teći s danom stupanja na snagu ZOŠT tj. 31. srpnja 2003.godine, osobito time što tek s tim danom imaju, pored ranijeg saznanja o opsegu i visini štete, sada i saznanje o tuženoj kao osobi koja odgovara za štetu po kriteriju pretpostavljene odgovornosti za drugoga, jer štetnik u ovom slučaju nije poznat.

Kada se ima u vidu naprijed utvrđena činjenica da su tužitelji zahtjev za mirno rješenje spora podnijeli Državnom odvjetništvu RH 3. srpnja 2006.godine, a predmetnu tužbu 15.rujna 2006.godine, te da je od 31.srpnja 2003.godine do 3.srpnja 2006.godine proteklo ukupno vrijeme od 2 godine, 11 mjeseci i 3 dana, razvidno da je zahtjev podnesen unutar trogodišnjeg zastarnog roka.

Nastavno tome, sud utvrđuje da su tužitelji zahtijevali ispunjenje obveze i u objektivnom i u subjektivnom zastarnom roku zbog čega zastara predmetnih potraživanja nije nastupila, sukladno čemu se prigovor zastare ocjenjuje neosnovanim.

Nadalje, u odnosu na navedene bitne činjenice za ocjenu trogodišnjeg zastarnog roka, za istaći je da prigovor zastare nije osnovan sve da se i prihvati kao osnovana tvrdnja tužene da su tužitelji za smrt roditelja saznali odmah sutradan tj. 29. rujna 1995. godine (premda je sud iz naprijed navedenih razloga ne prihvaća), kada se imaju u vidu slijedeće činjenice i to da bi u tom slučaju:

- od saznanja za štetu do 3. veljače 1996. godine bilo proteklo vrijeme od 4. mjeseca i 4 dana,

- da je od 3. veljače 1996. godine do 31. srpnja 2003. godine došlo do zastoja zastare, te je zastarijevanje nastavilo teći ponovno 31. srpnja 2003. godine,

- da su tužitelji prvi zahtjev za mirno rješenje spora podnijeli Županijskom državnom odvjetništvu u Šibeniku 9. kolovoza 2005. godine,

- da se istekom roka od 8 dana tj. 17. kolovoza 2005. godine (čl. 186. a. st. 2. ZPP-) ima smatrati da je zahtjev podnesen nadležnom Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske (čl. 9. st. 1. ZOŠT),

- da je od 31. srpnja 2003. godine do podnošenja zahtjeva proteklo daljnje vrijeme od 2 godine i 9 dana, dakle, imajući u vidu ranije protekla 4 mjeseca i 4 dana razvidno je da je do podnošenja zahtjeva proteklo ukupno zastarno vrijeme od 2 godine, 4 mjeseca i 13 dana,

- da je podnošenjem zahtjeva došlo do prekida zastarijevanja a do tada proteklo vrijeme od 2 godine 4 mjeseca i 13 dana se ne računa u trogodišnji zastarni rok.,

- da je trogodišnji zastarni rok počeo iznova teći 17. studenog 2005. godine (čl. 186. st. 1. t. 6. ZPP-a), zbog čega je od tada pa do podnošenja zahtjeva Državnom odvjetništvu RH od 3. srpnja 2006. godine proteklo vrijeme od 7 mjeseci i 16 dana, a do podnošenja predmetne tužbe vrijeme od 9 mjeseci i 28 dana.

Time je neprijeporno da bi i u tom slučaju predmetna tužba odnosno zahtjev za isplatu štete opet bio podnesen unutar trogodišnjeg zastarnog roka.

Time je razvidno da prigovor zastare ne bi bio osnovan sve i da je osnovana tvrdnja tužene da su tužitelji saznali za smrt roditelja odmah sutradan tj. 29. rujna 1995. godine, a koju tvrdnju sud iz naprijed navedenih razloga nije prihvatio.

Nadalje, u odnosu na visinu štete za istaći je da je sud istu utvrdio sukladno članku 201. st. 1. ZOO kojom je propisano da u slučaju smrti neke osobe sud može dosuditi članovima njegove uže porodice (bračni drug, djeca i roditelji) pravičnu novčanu naknadu za njihove duševne boli.

Prema sudskoj praksi i Orijehtacijskim kriterijima Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 29. studenog 2002. godine pravična novčana naknada za smrt roditelja djeci koja se ne nalaze na odgoju i skrbi kod roditelja predstavlja iznos od 150.000,00 kuna, koji iznos štete tužitelji i potražuju u ovom postupku.

Prema članku 7. st. 2. ZOŠT oštećenik ima pravo na naknadu 60% iznosa utvrđene štete, s tim da mu ukupna šteta ne može biti naknađena u iznosu većem od 350.000,00 kuna.

Dakle, kako je navedenom zakonskom odredbom propisan maksimalni iznos štete po jednom oštećeniku, to svakom tužitelji pripada kao pravična novčana naknada za duševne boli zbog smrti roditelja 60% utvrđene štete u iznosu od po 150.000,00 kuna za svakog roditelja, što od ukupno utuženog iznosa od 900.000,00 kuna iznosi 540.000,00 kuna, odnosno za svakog tužitelja od utuženih po 300.000,00 kuna iznos po 180.000,00 kuna za oba roditelja.

Pored toga tužitelji osnovano potražuju i isplatu zakonskih zatezних kamata na navedene iznose prema članku 29. st. 1. i 2. u svezi članka 1165. Zakona o obveznim odnosima.

Nastavno naprijed utvrđenom odlučeno je kao u točki I. izreke presude.

Nastavno naprijed utvrđenom odlučeno je kao u točki I. izreke presude.

Nadalje, kako je naprijed navedenim člankom 7. st. 2. ZOŠT ograničen iznos štete koja se po utuženom osnovu može isplatiti svakom oštećeniku, to je sud od utvrđenog iznosa štete odbio dio od 40%. nastavno čemu je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

Odluka o troškovima postupka donesena je sukladno članku 154. st. 2. i čl. 155.

ZPP-a.

Kao opravdane troškove tužitelja koji su bili potrebni radi vođenja parnice sud je prema popisu troška priznao za sastav zahtjeva za mirno rješenje spora i tužbe po 900 bodova (Tbr. 7. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, dalje: OT), zastupanje na ročištu glavne rasprave od 23.studenog 2006.godine 450 bodova jer se raspravljalo samo o procesnim pitanjima (Tbr. 9. st. 2. OT), zastupanje na ročištu od 9.siječnja 2007.g. 900 bodova (Tbr. 9.st. 1. OT), 22.ožujka 2007.g.i 14.svibnja 2007.g., 26.lipnja 2007.g. od po 450 bodova jer se raspravljalo smo o procesnim pitanjima (Tbr. 9. st. 2. OT), 17.listopada 2007.g. 900 bodova (Tbr. 9. st. 1. OT), sastav žalbe od 19.studenog 2007.g. 1125 bodova (Tbr. 10. st. 1. OT), revizije 900 bodova (Tbr. 10. st. 3. OT), podneska od 13.studenog 2012.g. 900 bodova (Tbr. 8. st.1. OT), zastupanje na ročištu glavne rasprave od 28.studenog 2012.g. i 10.siječnja 2013.g od po 900 bodova (Tbr. 9. st. 1. OT), ukupno 10125 (uvećano za 20% Tbr. 36. st. 1. OT), 12150 bodova, što pomnoženo s vrijednošću boda i paušalom daje iznos od 121.500,00 kuna (PDV od 25% 30.375,00). Sastav podneska od 25.listopada 2006.godine nije bio potreban za vođenje parnice jer su navodi iz istog bili istaknuti i u tužbi za koju je trošak priznat istaknut, jednako kao i podnesak od 1.listopada 2007.godine u kojem se ističu pravna stajališta o predmetu spora, kao ni podnesak od 14.prosinca 2012.g. Uspjeh tužitelja u postupku sud ocjenjuje s 80% (100% osnov, te 60% na ime visine zahtjeva u odnosu na dosuđeni i potraživani iznos zahtjeva), što u odnosu na priznate troškove daje iznos od 121.500,00 kuna.

Kao opravdane troškove tužene koji su bili potrebni radi vođenja parnice sud je priznao za sastav odgovora na tužbu 900 bodova (Tbr. 8. st.1. OT), zastupanje na ročištu od 9.siječnja 2007.g. 900 bodova (Tbr. 9.st. 1. OT), 22.ožujka 2007.g., 14.svibnja 2007.g.i 26.lipnja 2007.g. od po 450 bodova jer se raspravljalo smo o procesnim pitanjima (Tbr. 9. st. 2. OT), 17.listopada 2007.g. 900 bodova (Tbr. 9. st. 1. OT), zastupanje na ročištu glavne rasprave od 28.studenog 2012.g. i 10.siječnja 2013.g od po 900 bodova (Tbr. 9. st. 1. OT),sastav jednog podneska 900 bodova (Tbr. 8. st. 1. OT), ukupno 6750 što u odnosu na vrijednost boda daje iznos od 67.500,00 kuna, što u odnosu na uspjeh tužene od 20% daje iznos od 13.500,00 kuna.

Kao rezultat prijeba naloženo je tuženoj da tužiteljima na jednake dijelove isplati razmjerni dio troškova postupka u iznosu od 108.000,00 kuna.

U Kninu, 23.siječnja 2013.godine

S U D A C:

Ana Jeleč-Pecirep,

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave pisanog opravka. Žalba se podnosi Županijskom sudu u Šibeniku, putem ovog suda u tri jednaka primjerka.

DNA:

1. Tužitelji po punomoćniku.
2. ODO Knin.

